

„Kaj bi podil? Ti, boter, ali se ne spominjaš našega slavnega prednika, ki je prišel prav na vrh Golega grebena, in veš li, koliko let je lezel gor?“
 „Sedem let.“

„Dobro, sedem let, in kaj se je zgodilo? Ravno dve piki mu je še manjkalo, pa bi bil prilezel do vrha, a prehitro je hotel doseči svoj cilj — ne rečem dvakrat, da ga ni morda zapeljala nikdar ukročena častiželjnost in njegov prirojeni pohlep po slavi — in padel je nazaj, ter pričel z nova svojo pot. Prav takrat nam je dal vsem najlepši zgled z neprecenljivim naukom češ: ‚Naglica ni nikjer dobra.‘ Si čul?“

„Čul, čul, a pri miru stati bi bilo danes vendar nespametno, če pomisliš, da je Lenolez že star in ni gotovo, da ga dobiš še pod javorom. Misliš li na to, stričko?“

„Imaš prav, toda pojdiva počasi, da ti bom mogel povedati to za ves naš rod kaj zanimivo novico, katero sem dosedaj previdno skrival in le Lenolez je imel prvi zvedeti mojo skrivnost, a ker je naju usoda pripeljala ravno skupaj, no potem jo izvedi ti prvi, in presodi ali ne govorim popolnoma prav.“

„Sila sem radoveden, kako povest imaš, a paziva, da Lenoleza ne zgrešiva, ne veš li, da sva znamenje že zdavnaj za seboj pustila, in bo najbrže že čas zaviti v stran, ker če se prav spominjam, je Lenolezov javor ravno v tole stran“, in polž je pokazal s svojimi „rogmi“ stran, kjer se mu je zdelo, da leži javor. Zavila sta v stran s poti, in ko sta prišla do stezice, začel je prvi počasnetov povest, katero moramo tudi mi poslušati, predno se seznanimo natančneje z Lenolezom.

(Dalje prih.)

Slana . . .

Slana je pala,
 Rože pobrala;
 Kaj čem na svetu
 Začeti si jaz?

Prazne gredice, Slanca le padaj.
 Vele cvetlice — V grobe pokladaj,
 To ti jeseni Kar je rodila . . .
 Otožne je čas! Zelena pomlad

Pomlad bo vstala
 In mi poslala —
 Upov zelenih . . .
 In zelenih nad!

Milka Posavska.

V gozdu.

se je mirno, z neba
 Solnce se smehlja,
 Kaj pa topol vitki
 Tamkaj trepeta?

Ni li topol slika
 Mojega srca?
 Srečno je, pa vendar
 Tožno trepeta.

Fr.